

29 - Cele 7 scrisori ale Domnului către cele 7 biserici din Asia

Cele 7 scrisori ale Domnului către cele 7 biserici din Asia

PERSOANA DOMNULUI

Apocalipsa, pe care a scris-o Ioan la sfârșitul vieții sale așa de lungi, este „descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând” — acestea sunt judecățile care vor lovi lumea, ca să aducă statornicirea împărăției Domnului Isus Hristos. Ele sunt prezentate cu începere de la capitolul al 6-lea. Mai înainte însă, Domnul are de spus ceva Bisericii de pe pământ și anume lucrurile cuprinse în capitolele al 2-lea și al 3-lea. E bine să le cercetăm, înainte de a continua istoria Bisericii sau Adunării după moartea Apostolului Ioan, ucenicul pe care-l iubea Domnul Isus.

Într-adevăr, în aceste epistole pe care Domnul le-a trimis celor șapte adunări, prin robul Său Ioan, avem o istorie profetică despre ceea ce a avut loc și despre ceea ce avea încă să se întâmple în Biserică, până la întoarcerea Domnului pentru sfinți.

Domnul Se arată mai întâi lui Ioan în măreția slavei Sale, ca Fiu al Omului, gata să aducă la îndeplinire judecata. Însă Dumnezeu începe cu judecata casei Sale (1 Petru 4.17). De asemenea, Ioan vede pe Domnul în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, care reprezintă cele șapte adunări. Aceste adunări sunt cele ce erau în ființă atunci, la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea, toate șapte în Asia, nu prea departe de Efes, și poate acelea pe care le vizita apostolul mai des în călătoriile sale.

Pentru ce, va întreba cineva, a ales Domnul șapte adunări și le-a ales pe acestea și nu pe altele? Mai întâi trebuie să amintim că numărul șapte înfățișează totdeauna în Scriptură un număr deplin, desăvârșit (de exemplu, cele șapte zile ale săptămânii); înțelegem deci că Domnul a avut în vedere Biserica în întregimea ei, însă în șapte perioade sau stări deosebite, până la sfârșit. Și apoi, Domnul a ales adunările amintite, întrucât fiecare avea o trăsătură anumită, foarte potrivită ca să înfățișeze o stare a Bisericii într-un anumit timp.

Pentru ce, va mai întreba cineva, bisericile sunt prezentate prin sfeșnice de aur? Aurul e metalul cel mai prețios. El înfățișează ceea ce place lui Dumnezeu, stării Sale de față. Înăuntrul cortului sfânt, locuința lui Dumnezeu, totul era de aur (vezi Exod 25. 10-40; 26.29). Aurul este semnul dreptății dumnezeiești. Sfeșnicile sunt de aur ca să arate că sunt ale lui Dumnezeu, orânduite de El și întemeiate pe dreptatea Sa. Și după cum sfeșnicile au rostul de a răspândi în jurul lor lumină, tot astfel Biserica a fost rânduită de Dumnezeu să fie un vas care să răspândească în lume lumina adevărului cu privire la Dumnezeu și la Fiul Său preaiubit.

Apoi, Domnul este prezentat mergând prin mijlocul sfeșnicilor. Aceasta ne arată că El vede și judecă totul în Biserică.

Înfățișarea sub care Se arată Domnul față de Ioan este însemnată: „semnând cu Fiul Omului”. Domnul Se arată în starea Sa omenească, deoarece Tatăl „l-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al Omului” (Ioan 5.27). Ca Fiu al Omului a fost disprețuit, lepădat și răstignit pe cruce; ca Fiu al Omului va veni în măreția slavei Sale, ca să judece (Luca 9.22, 26; Matei 25.31; Apocalipsa 14, 14-20). Era „îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur”. Haina lungă arată ținuta liniștită a unui judecător, iar brâuul de aur însemna că va judeca potrivit cu dreptatea lui Dumnezeu. Când scumpul nostru Mântuitor a vrut să facă cunoscut alor Săi, pe care i-a iubit până la capăt, slujba pe care o îndeplinește pentru ei în cer, ca să fie vrednici de starea de față și de părtășia cu Dumnezeu, ia înfățișarea unui slujitor; Se dezbracă de hainele Lui, ia un ștergar cu care se încinge și spală picioarele ucenicilor, pe care apoi le șterge (Ioan 13.4,5. Comparați cu 1 Ioan 2.1). Aici însă are înfățișarea de judecător. Mai departe, Ioan zugrăvește înfățișarea Domnului: „Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada”. Ca să înțelegem însemnătatea acestor trăsături, să citim câteva cuvinte despre viziunea minunată pe care a avut-o Daniel: „Mă uitam la aceste lucruri până când s-au pregătit niște scaune de domnie și Cel Bătrân de zile S-a așezat. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile Lui un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7.9-10). Deci: va fi o judecată. Dar cine este „Cel Bătrân de zile”? Vedem că Domnul Isus Se înfățișează aici ca și Cel Bătrân de zile. Aceasta ne descoperă dumnezeirea Sa. El este Fiu al Omului, dar și Dumnezeu adevărat, Dumnezeu binecuvântat în veci (1 Ioan 5.20; Romani 9.5).

Apoi, Ioan vede că „picioarele Lui erau ca arama strălucitoare, arzând într-un cuptor”. Picioarele sunt mădulare pe care se sprijină omul. Arama este ceva tare; în același timp, mai înseamnă dreptatea lui Dumnezeu, arătată în judecata împotriva răului. Altarul, pe care se ardeau jertfele, era de aramă (Exod 27.1-8). Focul, de asemenea, este un semn sau o preînchipuire a judecății care trebuie să ardă pe cei păcătoși (Marcu 9.43-48). Astfel, ceea ce vede Ioan arată hotărârea neclintită cu care Domnul Își va aduce la îndeplinire judecata. Cât de însemnat este acest lucru! Ioan ne mai spune: „Glasul Lui era ca vuietul unor ape multe.” Nu mai era glasul acela duios și plin de milă, care zicea: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28); nu mai era glasul atât de dulce pe care aveau să-l asculte oile și să-l urmeze (Ioan 10.27); nu, era glasul măreț și înspăimântător care vestește judecata care trebuie să vină, așa cum se aude de departe vuietul unor ape mari, ce nimicesc totul în calea lor. Ce înștiințare! Picioarele Domnului care, când era pe pământ, Îl duceau din loc în loc să vestească pacea și mântuirea, atunci vor fi hotărâte să aducă la îndeplinire judecata; glasul ce rostea cuvinte de har va aduce groază în inimi.

O stea închipuie pe cineva care are slujbă înălțată și care este răspunzător să împrăștie lumina ce a primit (Isaia 14.12-14; Daniel 12.3; Apocalipsa 9.1,2). Mai departe Ioan spune: „În mâna Lui cea dreaptă ținea șapte stele.” Puțin mai târziu, ni se arată că „cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici.” Sunt aceia care, datorită lucrării pe care o au în adunări, le reprezintă înaintea lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 10. 36-38; Matei 12.19). Ei trebuie să răspândească lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu. Domnul îi ține în mâna Sa, căci El este Cel care are stăpânirea în adunări, nu omul, oricât de priceput ar fi.

„Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri." Aceasta închipuie Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4.14; Efeseni 6.17), care atinge și pătrunde până în adâncul cugetului celui păcătos; Cuvântul Său, care luptă și astupă gura vrăjmașilor adevărului; Cuvântul Său, care judecând pe cei ce se vor ridica împotriva Domnului Isus la sfârșit, îi va lovi de moarte și-i va nimici.

„Și fața Lui era ca soarele când strălucește în puterea lui." Aceasta este cea din urmă trăsătură. Ne arată pe Domnul îmbrăcat cu cea mai mare putere de stăpânire, al cărei semn este soarele. Este vorba de puterea cu care va fi îmbrăcat când Își va întemeia împărăția pe pământ, când în numele Său se va pleca „orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă va mărturisi, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn" (Filipeni 2.10-11) și când măreția slavei Sale va străluci în ochii tuturor. Petru, Iacov și Ioan L-au văzut așa cum va fi în Împărăția Lui; L-au văzut atunci când pe muntele sfânt S-a schimbat la față înaintea lor, încât fața l-a strălucit ca soarele și hainele l-au făcut albe ca lumina (Matei 16.28; 17.2). Așa s-a arătat Domnul lui Ioan, ucenicul preaiubit, înaintea de a-i da înștiințările pentru cele șapte adunări. Ce va fi simțit el în urma acestei viziuni slăvite? Ce ochi ar putea să sufere strălucirea slavei cu care a îmbrăcat Dumnezeu pe Fiul Său preaiubit, ca om înviat, pe care L-a pus să fie judecător? Ce ureche omenească ar putea să asculte și să nu fie înspăimântată de glasul Celui ce va veni să rostească pedeapsa celor răi? (Daniel 10.9). De aceea, când Ioan a văzut pe Domnul în strălucirea aceasta — pe Acela pe care L-a cunoscut blând și smerit cu inima — a căzut ca mort la picioarele Lui. Domnul însă n-a vrut să lase pe scumpul Său ucenic sub povara simțământului de groază. Și-a pus mâna dreaptă peste el, mâna aceea a cărei atingere vindeca altădată pe bolnavi și a rostit aceste cuvinte binecuvântate, care arată că Domnul Isus, care iubește pe ai Săi cu o dragoste ce alungă teama, este totdeauna același: „Nu te teme!" Sunt cuvintele spuse lui Petru, ca să-i alunge tulburarea cugetului trezit prin recunoașterea păcatelor sale (Luca 5.10); tot aceste cuvinte au fost spuse și lui Pavel, ca să-l încurajeze în lucrul său și în luptele de la Corint (Faptele Apostolilor 18.9). El are dreptul și puterea de a izgoni teama din inima omului păcătos și de a-l învia, căci zice lui Ioan: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu." Adică, El este Creatorul tuturor lucrurilor și Acela pentru care au fost făcute; Cel viu este Acela în care locuiește viața și din care pornește întreaga viață. Nu ne arată aceasta ce este Dumnezeu? Da, și încă nu putem să spunem îndeajuns și să întipărim în inimile noastre: Isus este Dumnezeu, așa cum spune Ioan în Evanghelie: „Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1.14 și 1 Ioan 5.7,20). El este Cuvântul care S-a făcut trup; a fost un om, care a locuit printre noi și a murit pentru noi. Acest lucru caută Domnul să-l arate lui Ioan, căci adaugă: „Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților." Cel ce este Dumnezeul cel viu, care are viața în El Însuși, Creatorul tuturor lucrurilor, S-a făcut om ca să treacă prin moarte: „Am fost mort", zice El. E vorba aici de firea omenească a Domnului Isus. El vorbește de moartea Sa, pentru că, dacă atunci părea că Satan L-a învins, totuși lucrurile nu erau așa: dimpotrivă, moartea Domnului Isus i-a zdrobit capul și i-a nimicit puterea. Dar ca om, Domnul Isus a ieșit din lanțurile morții; El a biruit-o, fiind înviat prin puterea lui Dumnezeu; și este viu pentru totdeauna, ca Om înviat și glorificat. El are putere asupra morții și asupra Locuinței Morților, adică asupra locului nevăzut, unde merg sufletele celor ce trec în veșnicie. Într-o zi, prin această putere va învia pe cei ce au adormit în El, ca și pe cei ce au murit fără El. Însă ce deosebire! Unii pentru viața fericită, lângă Dumnezeu, ceilalți pentru judecata și condamnarea veșnică (Ioan 5.28,29).

Iată Persoana slăvită pe care a văzut-o Ioan: Fiul Omului și totodată adevăratul Dumnezeu; Cel care a fost mort, dar care trăiește în vecii vecilor și care, în smerenia Sa, n-a încetat niciodată să fie Cel viu.

Să cercetăm acum înștiințările pe care Domnul Isus le-a dat solului Său pentru cele șapte adunări.

EFES, SMIRNA SI PERGAM

Ioan, când a văzut persoana slăvită a Domnului Hristos, a căzut la picioarele Lui ca mort. Și-a venit în fire însă prin atingerea mâinii binecuvântate și prin cuvintele pline de har ale Domnului. Apoi i s-a spus: „Scrie, deci, cele ce ai văzut, cele ce sunt și cele ce vor fi după acestea!"

Lucrurile pe care le văzuse Ioan erau: Domnul Hristos în gloria Sa ca Judecător; cele ce sunt înseamnă: cele cu privire la Biserică, care durează încă și vor ține până la întoarcerea Domnului pentru a răpi pe cei sfinți; cele ce vor fi după ele sunt: întâmplările care se vor petrece pe pământ de la răpirea Bisericii până la arătarea în glorie a Domnului Isus Hristos.

După aceea, Domnul pune pe Ioan să scrie „îngerilor", adică celor ce reprezintă înaintea Lui cele șapte biserici ale Asiei. Atragem luarea aminte că aceste biserici, sau mai degrabă starea în care le vede Domnul, reprezintă diferite stări ce urmează, una după alta, în întreaga Adunare de pe pământ.

Fiecăreia din aceste adunări, Domnul i Se prezintă sub trăsături deosebite, potrivite cu starea lor. El spune că a luat cunoștință de starea lor: „Știu faptele tale"; sau: „Știu necazul tău"; sau: „Știu unde locuiești". Ce lucru însemnat să ai a face cu Acela căruia nu-l scapă nimic: nici bine, nici rău!

Domnul recunoaște și arată binele care se găsește în fiecare adunare, dar atrage luarea aminte și asupra răului pe care-l vede; în cele din urmă, dă fiecăreia dojană sau mustrare, îndemn sau încurajare. Pentru două din ele, n-are cuvinte de mustrare: este Smirna în necaz și Filadelfia în slăbiciune. Amândouă au fost credincioase.

După aceea, Domnul Isus îndeamnă pe cel ce are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul. Aceasta privește pe fiecare din noi în parte. Și, în sfârșit, celor care vor fi învins, adică celor ce vor rămâne credincioși în mijlocul greutăților, piedicilor și luptelor, Domnul le dă promisiunile cele mai pline de încurajare.

În scrisorile adresate celor din urmă patru adunări, îndemnul de a asculta urmează după promisiunea dată biruitorului. Asta înseamnă că, în cele trei dintâi, îndemnul este pentru toți cei din Adunare, pe când în cele din urmă „cel care ascultă" este deosebit de Adunare.

Cea dintâi adunare căreia Se adresează Domnul este cea din Efes. El i Se prezintă ca având stăpânirea deplină în Biserică și ia cunoștință de toate lucrurile. Avea multe lucruri de laudat acolo, lucruri din acelea care arată evlavie, credincioșia și râvna. El spune: „Știu faptele tale, munca ta și răbdarea ta și că nu poți să suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei care zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși; ai suferit din pricina numelui Meu și n-ai obosit." La acestea, Domnul adaugă: „Ai însă lucrul acesta: că urăști faptele Nicolaiților (cei care făceau din har o îndreptățire ca să păcătuiască), pe care și Eu le urăsc" (Apocalipsa 2.6). Ce frumos tablou despre starea unei biserici! Ce lipsa deci acestor creștini? Ah! ochiul pătrunzător al Domnului vede dincolo de ceea ce vedem noi. El cercetează inima. Inima o vrea El,

dragostea. Și tocmai inima lipsea la Efes. Domnul Isus spune: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 24). Iată ce le lipsea; și aceasta era un lucru însemnat. Apostolul Pavel scria Corintenilor: „Chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și nu aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (1 Corinteni 13.3). Ei bine, aceasta era starea din Efes, acesta era răul cel mare, cel dintâi pas spre cădere. „Hristos a iubit Biserica” (Efeseni 5.25). Nu e drept ca și ea, la rândul ei, să-L iubească? Lucrul acesta îl cere inima Lui de la noi și, dacă lipsește această iubire, cele mai frumoase fapte nu-L mulțumesc. Seriozitatea acestei stări ne este arătată în îndemnul Domnului: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te” la faptele care erau rodul dragostei. La aceasta, Domnul adaugă o amenințare, ce dă de gândit: „Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apocalipsa 2.5). Prin aceasta vrea să spună că biserica va înceta să fie recunoscută de Domnul, că nu va mai fi o mărturie pentru El în lume.

Cărui timp din istoria Bisericii se potrivește ce este spus despre Efes? Este timpul care începuse încă de pe când trăia Pavel, când scria: „Toți umblă după foloasele lor și nu după ale lui Isus Hristos” (Filipeni 2.21). Iar la sfârșitul călătoriei sale, tot Pavel scrie: „Cei ce sunt în Asia, toți m-au părăsit” (2 Timotei 1.15). Răul acesta era întins când Ioan a avut viziunile sale; de aceea Domnul a dat Bisericii o înștiințare serioasă. Rădăcina oricărui rău care a adus ruina Bisericii, a fost părăsirea dragostei dintâi. Urmarea va fi că, într-un timp, poate destul de aproape de noi, sfeșnicul va fi ridicat, Biserica va fi lepădată. Astfel, în cel dintâi timp al istoriei sale, Biserica în afară are evlavie, credincioșie și râvnă pe care Domnul le recunoaște; înăuntrul însă îi lipsește dragostea dintâi, care este singura însușire a faptelor după voia lui Dumnezeu. Domnul termină adresându-Se biruitorului, adică celui ce va păstra în inimă „dragostea dintâi”, aceluia pentru care Domnul Isus n-a încetat să fie cea mai de seamă și singura țintă a dragostei sale. „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 2.7). Acolo nu va mai fi nici o cădere, nici o părăsire a dragostei. Totul va fi desăvârșit pentru vecie.

Al doilea timp din istoria Bisericii ne este arătat în Adunarea din Smirna. Este timpul persecuțiilor pe care Domnul le îngăduie ca să aducă din nou inimile la El, prin întristare. Pentru a încuraja pe sfinți în suferință, El li Se prezintă mai întâi în caracterul Său dumnezeiesc: „Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă”, ca și cum le-ar spune: „Domnul în care credeți voi și pentru care suferiți este Dumnezeu Cel atotputernic din veșnicie. Aveți dar îndrăzneală!” Apoi le amintește că și El a fost om pe pământ și că, în această stare, și El a suferit necaz și moarte, dar acum este viu: „Cel ce a murit și a înviat.” Ce mângâiere pentru creștinii care treceau prin suferințe! „Dacă răbdăm, vom și împărți împreună cu El.” Iată ce spune Domnul acestor sfinți din Smirna: „Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt Iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei” (Apocalipsa 2.9). Ei îndură necaz, adică prigonire. Și am văzut mai înainte cât de grozave erau uneori prigonirile. Veneau chinuri, lipsuri și dispreț, care se adăugau la sărăcie. Și după cum am văzut, îndeosebi în istoria lui Pavel, Iudeii care se lăudau că sunt poporul lui Dumnezeu erau cei mai înverșunați împotriva creștinilor (1 Tesaloniciei 2.14-16). Dar ce mângâiere pentru cei prigoniiți! Domnul cunoștea toate suferințele; privirea Lui era îndreptată asupra lor și inima Lui suferea împreună cu ei. În mijlocul suferințelor, Domnul Isus era cu ei, ca să-i sprijinească. Erau îmbogățiiți cu o bogăție pe care nimeni nu le-o putea răpi: îmbogățiiți cu bogățiile veșnice ale lui Dumnezeu (citiți Romani 8.17,18;35-37).

Chiar în timpul Apostolului Ioan, creștinii fuseseră prigoniiți; chinurile lor însă nu se sfârșiseră. Domnul îi înștiința că vor mai avea să îndure și altele: „Nu te teme nicidcum de ce ai să suferi. Iată, Diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile” (Apocalipsa 2.10). De aici se vede cine este cel care stătea la spatele prigonitorilor și-i îndemna la rău. Era Diavolul, vrăjmașul Domnului Hristos, acela care de la început este ucigaș. El dădea târcoale ca un leu care răcnește, căutând să înghită pe creștini (1 Petru 5.8). Și Dumnezeu îngăduia aceste suferințe, ca să încerce credința și dragostea lor pentru Domnul Hristos și ca să alipească și mai mult inimile lor de Mântuitorul lor scump (1 Petru 1.6-9). Pe de altă parte, Domnul, care ține totul în mâinile Sale, le vestește că încercarea lor va avea margini: „Veți avea un necaz de zece zile.” S-a crezut că aceste zece zile ar însemna cele zece mari prigoniri care s-au abătut asupra creștinilor până la domnia împăratului Constantin. Însemnat lucru însă e că vedem pe Domnul Isus ținând totul în mâinile Sale și că până și suferințele pe care le îndură ai Săi sunt spre binele lor.

Se putea să suferi până la moarte. Câte mii de mii de sfinți au suferit chinuri nemaiauzite! Dar ceea ce sprijinea pe martiri în suferințele lor și le făcea moartea luminoasă era perspectiva că vor primi cununa vieții, a acelei vieți glorioase și veșnice cu preaiubitul lor Mântuitor. Domnul Isus spune: „Cel ce va birui, nicidcum nu va fi vătămat de a doua moarte” (Apocalipsa 20.4-6).

„Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri”. Sabia ascuțită care iese din gura Domnului este Cuvântul Său (Evrei 4.12), fie că el pătrunde și judecă inima și conștiința, fie că se luptă împotriva vrăjmașilor adevărului, fie că lovește cu moartea pe cei răzvrățiți. Aici, Domnul Se arată înarmat cu această sabie, pentru că în Pergam erau oameni care aduseseră învățături greșite, față de care credincioșii trebuiau să se împotrivescă. Și arma creștinului cu care are să lupte împotriva învățăturii greșite este „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6.17).

Domnul adaugă îndată: „Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei” (Apocalipsa 2.13). Domnul cunoaște nu numai faptele pe care le facem, ci știe și unde locuim, cum și în ce tovărășie ne aflăm. A locui înseamnă a sta pe loc, nu a merge. Și Biserica locuia unde era scaunul de domnie al Satanei! Satan are un scaun de domnie, o putere; el domnește deci. Satan este „stăpânitorul acestei lumi”, a spus Domnul. Lumea a lepădat pe Domnul Hristos și L-a dat la moarte; din clipa aceea, Satan stăpânește lumea (Ioan 12.31; 14.30; 16.11). El o stăpânește cu ajutorul poftelor și patimilor firii păcătoase (1 Ioan 2.16; Efeseni 2.2-3). Creștinul însă nu este din lume (Ioan 17.14;15.19), așa cum nici Domnul Hristos nu este. El trebuie să treacă prin această lume ca un străin, nu să-și așeze locuința în ea. Era deci nepotrivit pentru Biserica din Pergam să locuiască acolo unde era scaunul de domnie al Satanei; în felul acesta, ea se găsea în tovărășia lumii.

Domnul putea însă să recunoască și ceva vrednic de laudă la Pergam: „Tu ții numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satan” (Apocalipsa 2.13). Numele Domnului arată tot ce se cuprinde în ființa Sa vrednică de a fi slăvită: Dumnezeu adevărat și om adevărat, singurul Fiu al lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii. A ține cu tărie numele Său înseamnă a păstra în inimă și a mărturisi cu gura tot ceea ce este El. A nu lepăda credința înseamnă a rămâne credincios învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu. Lucrul acesta îl făcuse Biserica din Pergam chiar în mijlocul prigonirii, când Antipa își dăduse viața din pricina mărturiei pentru Domnul. Cine era Antipa? Nu mai știm nimic altceva despre el. Și totuși, ce nume slăvit îi dă Domnul Isus: „Martorul Meu credincios!” Domnul îl cunoștea, și aceasta era de ajuns. El fusese dat la moarte pentru Domnul Hristos; de aceea Domnul i-a dat „cununa vieții”.

Vedem că Domnul repetă: „Ia voi, acolo unde locuiește Satan”. Prin aceasta, El vrea să atragă Bisericii luarea aminte asupra locului primejdios în care se află. Biserica locuia acolo unde locuia și Satan. Ce primejdie într-o astfel de legătură! Domnul mai găsește la Pergam și alte lucruri vrednice de muștrare. El spune: „Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca ei să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la desfrânare. Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților” (Apocalipsa 2.14-15).

Știm cine era Balaam: un om care trecea drept profet, care avea cunoștință despre Dumnezeu, dar a cărui inimă era plină de iubire pentru bani (2 Petru 2.15). Pentru câștig, el s-a pus în slujba lui Balac, ca să blesteme pe copiii lui Israel. Dumnezeu însă nu i-a îngăduit aceasta; dimpotrivă, l-a silit să binecuvinteze pe acest popor. Ce-a făcut el atunci? A dat lui Balac sfatul să poftască pe israeliți la sărbătorile păgânești, ca astfel să se amestece cu lumea și să-și atragă asupra-le pedeapsa lui Dumnezeu. Iată dar ce vedea Domnul în Biserica din Pergam: învățătorii mincinoși, ca Balaam, care îndemneau pe creștini să se amestece cu lumea și ale căror învățături ținteau să restatornicească închinarea la idoli, sub o nouă înfățișare.

În același timp, alții din această Biserică țineau învățătura Nicolaiților, pe care Domnul o ura. Aceștia erau, fără îndoială, aceia despre care vorbește Iuda în epistola sa, când spune: „s-au strecurat printre voi unii oameni... oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru” (versetul 4), oameni care făceau din har o pricină ca să păcătuiască. Se vede că erau îngăduiți, ba chiar primiți la ospete și mese de dragoste (Iuda 12; 2 Petru 2.13). Așadar Biserica se întovărășise cu lumea și nu mai era despărțire de rău; de aici venea urmarea tristă că locuia acolo unde locuia și Satan.

Domnul însă avea ochiul îndreptat asupra acestei stări neplăcute și iată de ce adresează Bisericii o serioasă înștiințare: „Pocăiește-te dar! Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele” (Apocalipsa 2.16). Înțelegem ce înseamnă acest „pocăiește-te”. Binele care se găsea în Pergam nu acoperea răul pe care-l lăsaseră să intre. Răul nu poate fi ispășit prin bine. Îngerul Bisericii n-ar fi putut să se dezvinovățească, zicând: „Dar Tu vezi, Doamne, că eu am ținut cu tărie numele Tău și n-am lepădat credința Ta”; nici: „Nu-i vina mea dacă sunt în lume, întrucât trebuie să trăiesc”; nici: „Dacă oamenii vin cu învățături greșite, eu n-am ce să le fac”. Nu. Nimic nu dezvinovățește răul pe care-l facem; și dacă am fost târâți în el, trebuie să ascultăm de Domnul și să ne pocăim, adică să judecăm tot răul în care am căzut și să-l părăsim. Îngerul trebuie să înceteze de a mai locui acolo unde-și avea Satan scaunul de domnie; trebuia s-o rupă cu lumea, să-și reia locul de străin pe pământ și să alunge cu îndrăzneală pe învățătorii mincinoși și învățăturile lor. Iată ce înseamnă: „Pocăiește-te”. Cum putem face aceasta? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. În adevăr, atunci când Cuvântul rămâne în noi, suntem întăriți și în stare să biruim pe Cel Rău și să scăpăm de influența lumii (1 Ioan 2.14-16; 5.4-5). Și dacă vreunul nu se pocăiește, atunci Domnul ia El însuși în mână sabia judecării. Aceasta ne privește și pe noi, căci Domnul spune: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul” (Apocalipsa 2.7-29; 13.22).

Cine ascultă glasul Duhului va fi biruitor; și iată ce-i promite Domnul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește” (Apocalipsa 2.17).

Ne aducem aminte că mana era pâinea pe care Dumnezeu o trimitea din cer, ca să hrănească pe poporul Său în pustie. Mana care hrănea trupul nu era însă decât semnul unei pâini cu mult mai bună, a pâinii sufletului: e vorba chiar de Domnul Hristos. El însuși a spus: „Nu Moise v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața... Eu sunt Pâinea vieții... Dacă cineva mănâncă din pâinea aceasta, va trăi în veac” (Ioan 6.31-35, 48-51). Mana ascunsă, potrivit poruncii lui Dumnezeu, era pusă într-un vas de aur și păstrată în Locul Preasfânt, înaintea lui Dumnezeu, ca aducere aminte a purtării Sale de grijă în pustie (Evrei 9.4; Exod 16.33-34). Domnul Hristos, Pâinea vieții, este acum în cer, loc înfățișat odinioară prin Locul Preasfânt. El este la Dumnezeu, ascuns de ochii lumii și este același Hristos care era pe pământ. Gândindu-ne la tot ce a fost El pe pământ, ca bunătate, blândețe, sfințenie, smerenie, răbdare, dragoste și gustând mereu din El, inimile noastre sunt hrănite și întărite și astfel suntem în stare să biruim lumea. Un luptător are nevoie de hrană.

Dar piatra albă, ce înseamnă? În alegerile din Grecia, pe o piatră albă se scria numele celui dorit să fie ales. Piatra albă e deci un semn tainic de încuviințare, când putea să spună: „Știu în cine am crezut... Domnul a stat lângă mine.” Da, e de mare preț să auzi glasul tainic al Domnului spunându-ți: „Lucrul acesta Țmi place.” El însă nu poate încuviința decât pe acela care luptă și biruie în numele Său.

Și „un nume nou”, ce-ar putea să însemne? Nu ne arată aceasta un semn deosebit al iubirii Domnului față de noi? Când iubim pe cineva, nu-i dăm adesea un nume dragăstos, pe care-l păstrăm numai pentru acea persoană? Iată deci răsplata biruitorului: Domnul Hristos i Se dă ca hrană cerească, să-l întărească; îi face parte de încuviințarea Sa, ca să-l încurajeze, și-l aduce într-o cât mai strânsă legătură cu El, ca să-i umple inima de bucurie. Ce har! Nu vrei să fii și tu biruitor?

Acum, dacă întreabă cineva: pentru ce vreme a Bisericii se potrivesc cele spuse despre Pergam? Răspundem: pentru vremea care a urmat după prigoniri. Cea din urmă prigonire generală, cea mai groznică din toate, s-a petrecut sub împăratul Dioclețian. Au fost lupte între cei ce doreau să pună mâna pe domnie. Constantin i-a biruit pe ceilalți și a ajuns împărat. El a fost totdeauna binevoitor față de creștinism; în cele din urmă chiar l-a îmbrățișat, măcar în lucrurile din afară, căci nu se știe sigur dacă el s-a întors la Dumnezeu cu adevărat. Din această clipă, creștinii, în loc să mai fie prigoniți, au ajuns în cinste în fața autorităților, iar păgânismul și-a pierdut puternicul său sprijin. Împăratul a susținut și a apărat Biserica, iar Biserica s-a sprijinit pe el. Ea s-a aliat cu lumea.

TIATIRA

După înștiințarea trimisă Adunării din Pergam, Domnul Se adresează celei din Tiatira. După cum vom vedea, El Se prezintă sub trăsăturile care se potrivesc de minune stării acestei adunări.

„Îngerului Bisericii din Tiatira, scrie-i: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă” (Apocalipsa 2.18). Pentru ce Domnul Se numește aici Fiul lui Dumnezeu, cum nu Se numește în cel dintâi capitol? Domnul întrebese odată pe ucenicii Săi: „Voi cine ziceți că sunt?” Și Petru răspunsese: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu!” Atunci Domnul a zis: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței Morților (adică puterea Satanei și a morții) nu o vor birui” (Matei 16.15, 16-18). Astfel, Biserica zidită de Domnul Hristos este întemeiată pe El, Fiul Dumnezeului Celui viu, care prin înviere a biruit pe Satan și moartea, și prin urmare ea nu poate să piară, oricare ar fi loviturile Vrăjmașului.

Trebuie să spunem că Adunarea din Tiatira era într-o stare foarte rea; ea reprezintă, de altfel, starea în care a căzut întreaga Biserică, după ce s-a unit cu lumea. Negreșit, s-ar fi putut crede că Satan reușise să iasă biruitor. Tocmai atunci Domnul Isus Se înfățișează adunării, numindu-Se „Fiul lui Dumnezeu”, vrând să-i spună: „Eu sunt în veci Fiul lui Dumnezeu și, oricât de tristă ar fi starea din afară a Bisericii, Adunarea Mea, alcătuită din adevărații credincioși, nu va pieri niciodată”. Este aici o mângâiere pentru credincioșii din toate timpurile.

Răul care se găsea în această adunare trebuia însă judecat. Iată pentru ce Domnul spune că are „ochii ca para focului”, deci o privire care pătrunde totul; și „picioarele ca arama aprinsă”, adică gata să-L ducă acolo unde trebuia să se facă judecată împotriva răului.

Domnul zice apoi: „Știu faptele tale”. În înștiințarea către Tiatira e vorba de mai multe ori de fapte. Erau fapte rele: acelea ale Izabelei, din cauza cărora trebuia să se pocăiască, adică să le părăsească. Pe lângă acestea, erau și fapte bune: acelea pe care Domnul le numește „lucrările Mele”, care erau făcute în ascultare de El și pentru El. Acestea aveau să fie păzite până la sfârșit. Domnul le cunoaște și le cumpănește pe toate, bune și rele, și spune: „Vă voi da fiecăruia după faptele voastre.”

„Știu faptele tale”, spune îngerului Domnul; și ceea ce urmează ne arată despre ce fel de fapte e vorba: „dragostea ta, credința ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.” Ce frumoasă înfățișare a vieții creștine! Aici era mai bine ca la Efes, căci pe când aceia părăsiseră dragostea dintâi, aici faptele din urmă erau mai multe decât cele dintâi.

Cui se potriveau aceste cuvinte? Nu tuturor care erau în Tiatira, se înțelege, căci erau acolo și oameni care trăiau într-o stricăciune destul de mare și ale căror fapte rele nu puteau izvorî din credință și dragoste. Așadar ele se potriveau celor care condamnau răul și se despărțeau de el.

Domnul arată apoi răul cel mare care se afla în Adunarea din Tiatira: „Iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la desfrânare și să mănânce din lucrurile jertfite idoloilor” (Apocalipsa 2.20). Și în Pergam erau persoane care țineau această învățătură rea, învățătura lui Balaam; aici însă era și mai rău. Totuși, înainte de a vorbi despre Izabela din Tiatira, vom spune câteva cuvinte despre o altă persoană cu acest nume, pe care ne-o amintește Vechiul Testament. E vorba despre ea în istoria împăraților lui Israel.

Ahab a fost cel mai nelegiuit dintre acești împărați, care de altfel cu toții au făcut ce era rău înaintea Domnului. Ahab însă a pus vârf păcatelor sale, luând de soție pe Izabela, fiica unui împărat al Sidoniților, o femeie blestemată și crudă. Ea a îndemnat pe soțul ei și împreună cu el pe poporul Israel să se închine la idoli; a prigonit cu înverșunare pe prorocii Domnului și i-a ucis; de asemenea, a poruncit să fie omorât nevinovatul Nabot (Citiți 1 împărați 16.30-32; 18.4; 21.21,25). S-ar fi putut crede că toți Israeliții au fost duși în rătăcire și că închinarea la adevăratul Dumnezeu nu se mai pomenea în Israel. Chiar prorocul Ilie credea astfel. El spune lui Dumnezeu: „Copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața.” Dumnezeu însă îi răspunde: „Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal” (1 împărați 19.14-18; Romani 11.2-5). Acești șapte mii de bărbați alcătuiau o rămășiță. Aceștia au rămas credincioși lui Dumnezeu, în timp ce mulțimea s-a abătut de la adevăr. O astfel de rămășiță se găsea și în Tiatira.

Izabela din Tiatira este numită așa de Domnul din cauza asemănării cu blestemata soție a lui Ahab, care a împins poporul să se închine la idoli. Dar în loc să aibă proroci mincinoși sub porunca ei, cum avea împărăteasa lui Israel, Izabela din Tiatira, ca să înșele mai bine sufletele, se dădea ea drept „prorociță”, adică pretindea că vorbește din partea lui Dumnezeu și deci nu poate să se înșele sau să greșească. Din cauza aceasta, învățăturile ei trebuiau să fie primite ca venite chiar din partea lui Dumnezeu. Punea deci cuvântul ei pe aceeași treaptă cu Cuvântul lui Dumnezeu. În felul acesta, sufletele erau orbite, duse în rătăcire și minciună și abătute de la calea lui Dumnezeu, în timp ce-și închipuiau că ascultă de El. În loc să fie robi ai lui Dumnezeu, ajunseseră robi ai Satanei, slujind idoloilor. Îngerul adunării, adică cei care erau răspunzători, în loc să înlăture răul, l-au cruțat. De aceea Domnul îi spune: „Am împotriva ta.” El nu poate îngădui răul.

Ca întotdeauna, Domnul Și-a arătat și aici răbdarea: „I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască.” Ce rămâne de făcut când, cu toată înștiințarea și răbdarea Domnului, cineva nu vrea să se pocăiască? Nu mai rămâne decât judecata. Aceasta o și rostește Domnul împotriva Izabelei. Ea va fi adusă în stare de neputință: „aruncată bolnavă în pat”, zice Domnul. Ce se va alege de pretențiile ei mândre? Cei ce s-au întovărășit cu ea vor fi pedepsiți cu „un mare necaz”; iar despre copiii ei, aceia pe care și i-a învățat și hrănit cu învățăturile ei, Domnul zice: „Voi lovi cu moarte pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele voastre” (Apocalipsa 2.23). Da, judecata grozavă care a lovit pe Izabela arată că Domnul cunoaște gândurile și simțirile inimii, că face dreptate și că nimic nu poate să-L placă din partea din afară a unei religii abătute de la adevăr. El răsplătește fiecăruia după faptele sale, pe care le cunoaște.

După ce a rostit judecata asupra Izabelei, asupra celor ce s-au întovărășit cu ea și asupra copiilor ei, Domnul Se îndreaptă către o altă ceată de oameni. Nu mai vorbește îngerului, căci îngerul reprezintă întreaga biserică și a lăsat pe Izabela să facă tot ce a vrut. Domnul vorbește acum unui mănunchi de persoane, pe care-l vede în afară de această stare rea; El vorbește unei rămășițe. Le spune: „Vouă însă tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut adâncimile Satanei, cum le numesc ei”. Domnul, ai cărui ochi sunt ca para focului, deosebește în Tiatira pe toți aceia care n-au învățătura Izabelei, care n-o recunosc ca prorociță și resping învățăturile ei, pe care Domnul le numește „adâncimile Satanei”. În adevăr, ce ar putea arăta mai bine adâncimea viclășugului Satanei, decât să cauți să unești creștinismul cu închinarea la idoli, socotind că aceasta este o învățătură a lui Dumnezeu? Poate că acei care, în Tiatira, respingeau o asemenea învățătură, erau în număr mic și erau disprețuiți și batjocoriți de cei care se lăudau că sunt Biserica. Domnul însă îi cunoștea și le dădea încuviințare: acesta e lucrul cel mai de seamă atât pentru ei cât și pentru noi. Ce spune Domnul acestor credincioși? „Nu pun peste voi altă greutate”, adică nu cer de la voi altceva, decât să stați departe de învățătura stricată a Izabelei: „numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!” Poate că n-aveau multă cunoștință și lumină în privința Cuvântului lui Dumnezeu; dar ceea ce aveau le ajungea ca să poată să deosebească învățătura nelegiuită a Izabelei, pretențiile ei neîntemeiate și idolatria ei, și astfel să se despartă de ea. Nu aveau decât să țină aceasta cu tărie în inimile lor, până la venirea Domnului Hristos.

Este întâia dată când se vorbește despre venirea Domnului Hristos în epistolele adresate adunărilor. Aceasta ne arată că starea acestor adunări ne zugrăvește minunat treptele prin care a trecut și trece Biserica întreagă. Cele trei stări descrise în Efes, Smirna și Pergam sfârșesc în Tiatira. Starea arătată în aceasta din urmă ține până la sfârșit, până la venirea Domnului. Dar ce timp din istoria Bisericii reprezintă Tiatira?

Timpul care începe după ce Biserica a făcut tovărășie cu lumea sub împărății creștini. Să vedem acum promisiunile mărețe făcute biruitorului.

Iată ce spune Domnul: „Celui care va birui și celui care va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va păstori cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață” (Apocalipsa 2.27-28).

Cele dintâi cuvinte ale Domnului sunt destul de izbitoare: „Celui ce va birui”. O biruință nu se poate dobândi fără luptă cu un vrăjmaș. Cine este vrăjmașul ce trebuie biruit? Satan, vrăjmașul înverșunat al Domnului Hristos și al sfinților Săi. El a fost învins de două ori de Domnul: întâi în pustie, apoi în Ghetsimani și pe cruce. După biruința Sa, Domnul Isus înviază S-a înălțat la cer și S-a așezat pe scaunul de domnie al Tatălui Său. Acum, Satan se luptă cu cei ce au trecut de partea Domnului Isus. Se luptă împotriva lor în toate chipurile și cu tot felul de arme.

Vedeți cum a lucrat Satan la Efes: a reușit să adoarmă pe creștini la gândul că toate mergeau bine și astfel părăsesc dragostea dintâi. La Smirna întrebuițează furia și întărește lumea să prigonească pe cei credincioși; la Pergam, ca să-i înșele, se folosește de lume și de învățătorii mincinoși; în Tiatira, întrebuițează viclesugurile, minciunile și înșelăciunile Izebelei, ca să facă pe creștini să se închine la idoli. Împotriva tuturor acestor uneltiri, cel credincios trebuia să lupte și să birue, rămânând strâns unit cu Domnul Hristos.

Să vedem acum răsplata pe care o promite Domnul biruitorului din Tiatira. El zice de două ori: „Voi da.” Vedem deci că răsplata este dublă. Despre cea dintâi se spune: „Celui care va birui și celui care va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va păstori cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu” (Apocalipsa 2.26, 27). Ca să pricepem ce vrea să spună Domnul aici, să citim Psalmul 2, versetele 7-9. Aici, Dumnezeu zice Domnului Hristos: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.” Aceste cuvinte privesc nașterea Domnului în această lume. Apoi Dumnezeu continuă: „Cere-Mi și-Ți voi da Neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire!” Acum, Domnul Isus e lepădat și de Iudei și de Neamuri, iar împărăția Sa nu este din lumea aceasta (Ioan 18.36). Dumnezeu L-a înălțat la cer, în slavă, și de acolo Domnul Isus adună Biserica, poporul Lui ceresc. Dar vine vremea când El își va cere moștenirea pământescă ce I se cuvine și Dumnezeu Îi va da Neamurile. După marile judecăți, „împărăția lumii va trece în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11.15).

Atunci, nimic nu va sta împotriva puterii de stăpânire a Domnului. Dumnezeu spune: „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” Închipuiți-vă un om înarmat cu un drug de fier, lovind într-o oală de lut. Poate vasul să se împotrivescă? Se înțelege că nu. O singură lovitură îl va face bucăți. Tot așa va fi când Domnul va lua în stăpânire Neamurile cu marea Sa putere și va începe să împărătească pe pământ (Apocalipsa 11.17). Neamurile se vor răzvrăti împotriva Lui. Vorbind despre Domnul și despre Unsul Său, în același gând, împărății și conducătorii lor vor zice: „Să le rupem legăturile și 214 să scăpăm de lanțurile lor!” Acesta va fi timpul mării răzvrățiri a oamenilor împotriva lui Dumnezeu; și timpul acesta chiar a început. Domnul însă își va bate joc de încercările lor zadarnice; El le va vorbi în mânia Sa și va nimici aceste nenorocite vase de pământ (Apocalipsa 19.11-21). Apoi, va statornici, aici pe pământ, împărăția Sa de dreptate și de pace. Satan va fi legat și pământul va fi binecuvântat. Atunci, pretutindeni va domni dreptatea. Știm că dreptatea este neînduplecată, ca un drug de fier; de aceea, dacă în împărăția Domnului se va ridica cineva împotriva stăpânirii Sale, acela va fi nimicit. Aceasta e împărăția pe care a primit-o Domnul Hristos de la Tatăl Său.

Iată care va fi cea dintâi răsplată dată biruitorului din Tiatira. El va însoți pe slăvitul său Împărat în împărăția Sa. După ce a luptat sub comanda Sa, va împărăți împreună cu El (2 Timotei 2.12). Sfinții vor judeca lumea. Acum, pe pământ, ei sunt o ceată mică, slabă, disprețuită, adesea prigonită; însă Domnul a zis: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția” (Luca 12. 32). Sfinții n-au încă împărăția, dar, când va veni Domnul Hristos să-și ia în stăpânire moștenirea, ei îl vor urma din cer (Apocalipsa 19.14) și, ca răsplată a biruinței, vor fi moștenitori împreună cu El și vor împărăți în vecii vecilor (Apocalipsa 22.3).

A doua răsplată dată biruitorului este și mai însemnată. Aceasta însă e pentru inima lui. Apostolul scrie lui Timotei: „Nici un ostaș nu se încurcă în treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste” (2 Timotei 2.4). În luptele de pe pământ, s-au văzut de mai multe ori soldați care au luptat nu pentru glorie sau pentru că erau datori să lupte, ci din iubire pentru comandantul lor. Pentru că își iubeau comandantul, erau gata să și moară pentru el. Așa este și adevăratul luptător creștin. El își zice: „Hristos m-a iubit; El S-a dat pentru mine. Eu nu mai sunt al meu, ci al Lui”. De aceea luptă și moare, dacă trebuie, din dragoste pentru Domnul Hristos. Așa a fost Pavel, așa au fost martirii. Cine n-are dragoste, nu este un bun ostaș al Domnului Hristos. Steagul sub care luptăm este dragostea pentru El. Să ne aducem aminte de aceste cuvinte gravate pe zidurile turnului din Londra de către unul din cei ce au suferit și au murit pentru El: „Isus este dragostea mea.” Iată de unde-și primea puterea în luptă.

Aceluia care iubește pe dumnezeiescul său Stăpân și care, din dragoste pentru El, luptă și birue, Domnul îi spune: „Îi voi da luceafărul de dimineață.” Este steaua strălucitoare care se ivește pe cerul senin cu puțin înainte de răsăritul soarelui și pe care o văd numai cei ce se scoală înainte de ivirea zorilor. Ea se arată înainte de a răsări soarele și vestește ziua. Apoi, pe măsură ce soarele se zărește, ea pâlește; iar când soarele a răsărit de-a binele și luminează totul cu razele sale strălucitoare, ea dispăre. Ca să știm despre ce luceafăr de dimineață vorbește Domnul, să ascultăm ce ne spune El însuși la sfârșitul Apocalipsei: „Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apocalipsa 22.16). Așadar, luceafărul este Domnul Hristos din cer. El este numit așa, întrucât, înainte de a Se arăta și a străluci în lume ca Soare al dreptății (Maleahi 4.1-2), înainte de a veni să împărătească pe pământ, El va răsări în inima alor Săi, care știu că va veni să-i ia, ca să-i ducă la El în cer. Creștinul veghează și privește necurmat spre cer, de unde așteaptă pe Domnul Isus, pe care-L iubește. Această nădejde îl sprijinește și-i bucură inima. El se întreabă: Când va veni Preaiubitul meu? Iar Domnul îi răspunde: „Eu vin curând.” Ce lucru minunat e să lupti și să birui călăuzit de acest gând: „Isus vine!” Când va veni El, Luceafărul strălucitor de dimineață, și te va lua cu El, ce-ți va da? Ți se va da El însuși, cu toată dragostea Sa, cu toată duioșia Sa, cu toată fericirea de care Se bucură în cer și de care te vei bucura și tu împreună cu El.

Ne rămâne să vedem ce timp al istoriei Bisericii se potrivește cu starea înfățișată în Adunarea din Tiatira. Este timpul care a urmat după ce Biserica s-a așezat sub ocrotirea lumii și a împărățiilor romani. La Pergam, Domnul îi dăduse această înștiințare: „Pocăiește-te, dar!” Biserica însă nu L-a ascultat și astfel s-a stricat din ce în ce mai mult.

Răul s-a întins în Biserică, a crescut și a ajuns la culme în timpul care în istorie se numește „evul mediu” și care a durat de la sfârșitul secolului al 4-lea până la sfârșitul secolului al 14-lea, adică aproape 1000 de ani. A fost un timp de mare întuneric. Era pe atunci o mare ceată

religioasă, care-și dădea numele de creștină, și care se numea Sfânta Biserică catolică sau universală, mama celor credincioși. Cât de deosebită era însă de Biserica pe care o vedem înfățișată în Faptele Apostolilor și în Epistole!

Cel dintâi lucru care izbea la această ceată religioasă care purta numele de Biserică și care spunea că e adevărata Mireasă a lui Hristos era deosebirea foarte mare ce se făcea între cler și laici. La început, precum citim în Noul Testament, în adunările creștinilor, toți erau deopotrivă: toți erau preoți ca să aducă jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos (1 Petru 2.5). În aceste adunări, credincioșii se rugau, cântau, frângeau pâinea, adică sărbătoreau cina și dacă un frate avea de spus o învățătură, un îndemn sau un cuvânt de zidire, o făcea în libertate, după cum îl călăuzea Duhul lui Dumnezeu (1 Corinteni 11.20-34; 14.26-33; Fapte 20.7).

În adunări erau, în adevăr, bătrâni sau supraveghetori și slujitori sau diaconi; aceștia însă nu alcătuiau o ceată deosebită de ceilalți credincioși. Diaconii sau slujitorii aveau grijă de cei săraci sau de alte nevoi ale adunării; bătrânii trebuiau să vegheze asupra turmei, s-o păstorească și s-o hrănească, învățând și îndemnând cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Erau mai mulți bătrâni în fiecare adunare și printre ei erau unii înzestrați în chip deosebit pentru învățătură (1 Timotei 5.17; Fapte 6.1-6; Tit 1.5). Dar, dacă însărcinarea bătrânilor și a diaconilor era o slujbă de cinste, ca venind din partea Domnului, ei n-aveau, din cauza aceasta, drept de stăpânire asupra celorlalți credincioși. Să ascultăm îndemnul pe care li-l dă Apostolul Petru: „Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi, eu, care sunt bătrân împreună cu ei, un martor al suferințelor lui Hristos și părtaș al slavei care va fi descoperită: păstoriți turma lui Dumnezeu care este cu voi, nu fiind constrânși, ci de bună voie; nu pentru un câștig rușinos, ci cu dragă inimă; nu ca și cum ați stăpâni peste cei încredințați vouă, ci fiind modele turmei” (1 Petru 5.1-3).

Aceasta era la început rânduiala din Biserica lui Dumnezeu. Dar, puțin câte puțin, lucrurile s-au schimbat, urmând calea următoare: în adunarea dintr-o cetate, unul din bătrâni vine și ocupă un loc mai de frunte. Numai el este episcopul sau supraveghetorul, ceilalți alcătuind prezbiteriul sau ceata bătrânilor sau a preoților, care, cu episcopul în frunte, luară cu totul în mână conducerea adunării. În curând, nu s-a mai cerut sfatul adunării. Apoi, episcopul unei cetăți și-a întins autoritatea și asupra adunărilor învecinate și astfel s-au alcătuit ținuturi spirituale sau eparhii. Mai multe ținuturi au fost supuse, la rândul lor, autorității superioare a episcopului unei cetăți mai de seamă, căruia i s-a dat titlul de arhiepiscop sau episcop metropolitan. Sub ascultarea episcopilor și arhiepiscopilor erau preoții, diaconii și paracliserii sau oamenii de servici, afară de ceilalți, care erau socotiți simpli credincioși.

Toți aceștia în frunte cu episcopii și arhiepiscopii au fost socotiți, în curând, ca o ceată deosebită de ceilalți credincioși și au alcătuit clerul, de la un cuvânt care înseamnă moștenire, ca și cum ei ar fi o moștenire deosebită din partea lui Dumnezeu; ceilalți creștini au fost numiți laici, de la un cuvânt care înseamnă popor. În cler se intra printr-o slujbă religioasă numită hirotonie, rânduială cu totul omenească; numai clerul, începând cu preoții, aveau dreptul să împlinească slujbele bisericesti numite taine. Laicii trebuiau să se supună clerului și astfel a fost dat la o parte îndemnul Apostolului Petru de a nu stăpâni asupra moștenirii Domnului.

Roma, fiind capitala marelui împărății romane, episcopul acestei cetăți a ridicat pretenția să fie mai presus de toți ceilalți. El se socotea de altfel urmașul lui Petru, despre care se spunea că a fost cel dintâi dintre apostoli. Puțin câte puțin, autoritatea lui a fost primită în tot Apusul Europei și, sub numele de papă, el a ajuns căpetenia puternică a adunării religioase care se numește Sfânta Biserică Catolică sau universală, alcătuită din cler, care avea toată autoritatea, și din laici, care trebuiau să se supună orbește la ceea ce învățau conducătorii Bisericii, adică clerul.

Uneori se adunau sinoade. Acestea erau adunări alcătuite din episcopii din întreaga Biserică, adunări care luau hotărâri cu privire la învățătura Bisericii sau la rânduiala care avea să domnească în ea. Hotărârile sinoadelor erau socotite ca fiind insuflăte de Duhul Sfânt și prin urmare fără greșală. De aceea, toți erau îndatorați să le dea ascultare; cel care nu se supunea era anatemitat și izgonit din Biserică. Astfel, Biserica „învăța” ca și Izabela din Tiatira și pretindea că este gura lui Dumnezeu. Mai târziu și papa, care se numea vicar sau locțiitor al Domnului Hristos pe pământ, a început să afirme că, întrucât e îmbrăcat cu această putere, e scutit de orice puțință de a greși.

Și astfel, așa-zisa Biserică, întocmai ca Izabela, și-a luat drept de stăpânire asupra sufletelor, amăgind inimile celor care purtau numele Domnului Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat la o parte, iar Biserica, adică clerul, sprijinindu-se pe tradiții venite — zicea ea — de la apostoli și lăsate în păstrarea ei, a primit o mulțime de rânduieli care dovedesc o credință deșartă și pe care Cuvântul lui Dumnezeu nu numai că nu le încuviințează, dar chiar le condamnă. De teamă că, prin citirea Scripturii, poporul are să deschidă ochii asupra acestor lucruri, susținea că numai ea are dreptul să interpreteze Scriptura și, în cele din urmă, a ajuns chiar să oprească pe laici de a o citi.

Cel mai mare și mai înspăimântător dintre relele primite în creștinătate a fost idolatria. Nu numai că s-a restatornicit cultul lui Jupiter, al lunonei și al altor zei din păgânism, dar cultul cel nou a fost mai rău decât cele ale păgânilor, pentru că sufletele au fost silite să-l primească în numele creștinismului. S-a început să se rânduiască sărbători în amintirea apostolilor și sfinților care au suferit martiriul pentru Domnul Hristos. Apoi, și-au închipuit că, întrucât aceștia sunt în chip deosebit plăcuți lui Dumnezeu, s-ar putea îndrepta spre ei ca să mijlocească pe lângă Dumnezeu în privința ajutorului de care au nevoie. S-au rânduit astfel, în loc de un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos (1 Timotei 2.5), o mulțime de mijlocitori. Papa și-a luat dreptul de a canoniza, adică de a pune în rândul sfinților, către care se pot îndrepta rugăciuni, persoane care se deosebiseră, zicea el, prin evlavia lor și prin puterea de a face minuni. Numărul acelorora cărora li se puteau ruga și pe ale căror mijlociri pe lângă Dumnezeu se puteau sprijini a ajuns nespus de mare. Li s-au făcut icoane, tablouri sau statui, înaintea cărora se plecau, așa cum făceau și păgânii cu zeii lor mincinoși. Fiecare persoană, fiecare meșteșug, fiecare oraș, fiecare biserică își aveau sfântul lor ocrotitor. În fiecare casă, la fiecare colț de stradă, pe drumuri și la răspântii s-au așezat astfel de chipuri, înaintea cărora se închinau. Ajunseseră să se închine și îngerilor, cu toate că Scriptura învață altfel (Coloseni 2.18). În fruntea tuturor sfinților, care erau socotiți ca niște dumnezei, a fost așezată, prin cultul ei, Fecioara Maria, căreia i se dădea numele de „mama lui Dumnezeu”: i se dădea o cinste dumnezeiască, fiind socotită o mijlocitoare atotputernică pe lângă Domnul Hristos. Unul din cei mai mari învățați din evul mediu, Sfântul Bernard, zicea: „Dacă te temi să te apropii de Tatăl, știi că El ți-a dat pe Isus ca mijlocitor. Dar poate că te înspăimântă slava acestui Isus care, deși s-a făcut om, este totdeauna Dumnezeu. Ți trebuie un avocat pe lângă El. Ei bine, cere ajutorul Mariei!”

Dar au mers și mai departe. Chiar din Domnul Hristos au făcut un idol. Se închinau la chipul Lui, fie că-L înfățișau copil în brațele mamei Sale, fie răstignit pe cruce. Mai mult încă: și-au închipuit că pâinea și vinul de la cină, după anumite cuvinte rostite de preot, nu mai erau pâine și vin, ci se prefăceau în însuși trupul Domnului. Se spunea că preotul aduce astfel, de fiecare dată, o jertfă fără sânge pentru păcate; aceasta însă era împotriva a ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 9.22-26; 10.10-12). Pâinea sfințită, sau sfântul Agneț, era înfățișată

poporul ca și cum ar fi Dumnezeu, iar poporul i se închina și o adora. Cu alte cuvinte, preotul crea pe Dumnezeu! Ce orbire! Apoi, printr-o rătăcire ciudată, se socotea că întrucât pâinea se prefăcea în trupul lui Hristos, în care era deci și sângele Său, nu mai era nevoie ca paharul să fie dat poporului, ci era păstrat pentru cler.

Creștinătatea ajunsese astfel un mare templu de idoli. Precum Izabela din Vechiul Testament umpluse țara lui Israel cu icoane de-ale zeilor și avea numeroși preoți și proroci mincinoși, tot așa a făcut și Izabela din evul mediu, târând în cea mai grozavă idolatrie pe cei care ar fi trebuit să fie slujitori ai lui Hristos.

La toate acestea, s-a mai adăugat încă un rău destul de mare și anume: stricăciunea vieții, mai ales a clerului. Nefiind mulțumit numai de înțaietatea spirituală asupra întregii Biserici din Apus, papa a vrut să fie și cel mai puternic stăpânitor pământesc. Avea deci împărăția lui, curtea lui și bogățiile lui, el, care pretindea că este urmașul lui Petru, pescarul, și reprezentantul acestui Isus, care n-a avut unde să-și plece capul și care zicea: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. Înălțându-se mereu, papa a cerut pentru el, ca loțiitor al lui Isus Hristos, cinstea care trebuia dată numai lui Dumnezeu: a mers până acolo că a pretins să aibă înțaietatea asupra tuturor împăraților, regilor și prinților pământului! După exemplul lui, arhiepiscopii, episcopii și stareții de mînăstiri au vrut și ei să fie prinți, să aibă averi și bogății. De unde aveau să le ia? De la bieții laici. Li se vindea cu bani iertarea păcatelor, făcându-le în felul acesta un negoț rușinos cu lucrurile sfinte. Viața clerului, însetat după putere și averi, ajunsese în culmea stricăciunii.

Și totuși, în mijlocul acestui întineric grozav, erau raze de lumină, căci Dumnezeu nu S-a lăsat niciodată fără mărturie pe pământ. În sânul acelei Biserici, care pe nedrept se numea astfel și care-și luase titlul de sfântă, de mamă și de „Mireasă a lui Hristos” erau suflete credincioase, singuratic, care gemeau din cauza acestei stricăciuni. Erau ici și colo cete de credincioși, de exemplu ale Vaudezilor din Piemont și din sudul Franței, care lepădau credința deșartă a clerului Romei și care fugeau de idolatrie. Ei păstrasera Cuvântul lui Dumnezeu și căutau să ducă o viață curată. Erau martori pentru Dumnezeu, o rămășiță pe care Dumnezeu o recunoștea și o încuviința. Erau aceia pe care Domnul îi numea în Tiătira „ceilalți” și care nu cunoscuseră adâncimile Satanei. Credința lor față de Domnul Hristos le-a adus mari suferințe. Pretutindeni unde Biserica romană i-a ajuns, i-a prigonit până la moarte. Ei au suferit cu Domnul Hristos; de aceea ei vor domni cu El și li se va da Luceafărul strălucitor de dimineață.

Biserica din Tiătira sau mai degrabă ceea ce înfățișează ea se află și azi în jurul nostru. Ea va dăinui până la sfârșit, adică până în ziua când va fi judecată. Acum, Dumnezeu nu-i mai îngăduie să-și arate puterea ca în evul mediu. Influența ei însă este încă destul de mare asupra a milioane de suflete; lucrarea ei e foarte însemnată; iar pretențiile ei de stăpânire încă n-au pierit. Ea e Babilonul, care la sfârșit va cădea sub mâna puternică a lui Dumnezeu, cum citim în Apocalipsă, capitolele 17 și 18.

SARDES

Despre această cetate, Sardes, nu se vorbește în altă parte în Noul Testament și nu se știe prin cine a ajuns Evanghelia acolo. Dar, fiindcă era așezată în ținutul în care Pavel vestise Cuvântul timp de doi ani și deoarece în legătură cu această lucrare se spune: „Toți cei ce locuiau în Asia, Iudei și Greci au auzit Cuvântul Domnului” (Fapte Apostolilor 19.10), ne putem închipui că în vremea aceea a fost întemeiată adunarea din Sardes.

Iată ce-i spune Domnul: „Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele.” Domnul Isus se înfățișează în chipul acesta ca să arate că El are plinătatea Duhului Sfânt și toată autoritatea trebuitoare ca să cârmuiască Adunarea. Tot izvorul este în El.

Așa cum spune aproape tuturor adunărilor, Domnul începe și aici astfel: „Știu faptele tale.” Cât de însemnat este acest cuvânt, repetat de atâtea ori: faptele! Nu însă numai acelea pe care le pot vedea oamenii, ci întreaga viață, chiar ce este mai ascuns în gândurile și simțămintele noastre. Domnul cunoaște tot. Iată judecata pe care o aduce asupra Sardesului: „Îți merge numele că trăiești, dar ești mort.” Aceasta ne arată lămurit că Domnul vedea bine adevărata stare lăuntrică. Era în Sardes o frumoasă înfățișare de viață religioasă; dar, judecând bine, Domnul Isus nu vedea decât moarte. Lumea poate să zică: „Iată un om evlavios; iată un tânăr sau o tânără serioasă.” De ce? Pentru că ia parte la anumite slujbe religioase, se roagă și citește Cuvântul lui Dumnezeu. Și totuși și despre o astfel de persoană, dacă n-are o viață ca a Domnului Hristos, se poate spune că îi merge numele că trăiește, dar e moartă.

Domnul, în harul Său, dă o înștiințare serioasă Adunării din Sardes. El spune îngerului: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte.” Erau deci în Sardes câteva persoane care nu erau moarte, care aveau ceva mai mult decât numele că trăiesc. Acestea aveau nevoie să fie întărite. Și cum poate fi întărit un suflet? Veghind ca nimic să nu-l abată de la Domnul. Dacă cineva caută să se ocupe de aproape cu lumea, cu plăcerile și afacerile ei, dacă se întovărășește cu ea, atunci nu se mai îngrijește de legătura cu Dumnezeu și în curând ajunge să-i meargă doar numele că trăiește. Atunci, Domnul poate să spună ca Sardesului: „N-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.” Purtarea sau faptele cuiva pot să pară nespuse de frumoase în ochii oamenilor, dar vorba este: „Sunt desăvârșite înaintea lui Dumnezeu?” Domnul le prețuiește înaintea Dumnezeului Său. Dacă ele sunt numai urmarea unor obiceiuri religioase, a unei bune creșteri sau rodul îndreptăririi de sine, nu sunt desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. Ele trebuie să izvorască din legătura inimii cu Dumnezeu și trebuie făcute pentru Domnul Isus. Apostolul Pavel zicea: „Hristos a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5.15). Atunci, cea mai neînsemnată faptă, chiar un pahar de apă rece dat în numele Domnului Isus, este plăcută lui Dumnezeu.

Domnul adaugă apoi alt îndemn: „Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te!” Ceea ce au primit creștinii este harul lui Dumnezeu; ceea ce au auzit este Cuvântul lui Dumnezeu. Iată ce trebuie să păzească ei; dacă s-au îndepărtat, să vină iarăși acolo.

După cuvântul de înștiințare, Domnul trimite adunării din Sardes o amenințare foarte serioasă: „Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni asupra ta.” Adevărații creștini, care au viața din Dumnezeu, așteaptă ca Domnul să vină să-i ia cu El. Domnul nu vine peste ei, ci pentru ei, iar ei îl așteaptă cu bucurie. Dar cei care n-au decât „numele că trăiesc” vor fi socotiți ca lumea, cu toată mărturia lor religioasă. Vor fi cuprinși în judecata lumii, în privința căreia apostolul spune: „Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: „Pace și liniște”, atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei” (1 Tesaloniceii 5.2,3). Ce clipă grozavă! Să adormi într-o siguranță mincinoasă și să te trezești la judecată! Domnul să ne păzească de așa ceva!

Dar în Sardes, în mijlocul mulțimii moarte, se aflau câțiva vii: o rămășiță. Domnul Isus Își găsește plăcerea să recunoască pe cei ce sunt ai Lui. Este o înviore pentru inima acestui bun Mântuitor să vadă suflete credincioase: „Totuși ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele.” „Câteva nume” înseamnă persoane pe care Domnul le cunoaște în chip deosebit și în care are încredere, ca să zicem așa. Ceilalți își mânjiseră hainele, întovărășindu-se cu lumea și mergând ca lumea. Apostolul Iacov ne spune că „religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este: să cercetezi pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să te păzești pe tine însuți nepătat de lume” (Iacov 1.27). Când inima este alipită de Domnul Hristos, atunci stă departe de lume.

Să ascultăm ce promite El celor ce nu și-au mânjit hainele. „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici.” Ce deosebire față de cei ce și-au mânjit hainele și care nu vor avea parte cu El, ci vor fi judecați cu lumea! Ceilalți vor merge cu Domnul, vor alcătui suita Sa strălucită și vor fi îmbrăcați în sfințenie și dreptate, haine vrednice de slăvita și sfânta Sa persoană.

Domnul adaugă: „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” Așadar, după ce vor birui prin veghere, prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin rugăciune, prin credință și încredere în Domnul, El însuși ne va duce în acel ținut fericit, cerul, unde nu va mai fi nimic necurat. Păcatul nu va putea să pătrundă acolo. Nimic nu va întuneca curățenia și strălucirea hainelor albe, cu care vom fi îmbrăcați. Biruitorii vor trăi în veci. Și preaiubitul nostru Mântuitor va simți plăcere să le mărturisească numele înaintea Tatălui Său și a îngerilor Săi. Înaintea tuturor, va spune: „Aceștia pe care-i vedeți îmbrăcați în haine albe sunt ai Mei.”

Să vedem acum cu ce timp din istoria Bisericii se potrivește starea Adunării din Sardes. Am văzut că Adunarea din Tiatira înfățișează în chip profetic, papismul, această mare alcătuire religioasă stricată. Am văzut, de asemenea, că ceea ce deosebește această mare alcătuire religioasă este locul îngâmfat pe care și l-a luat pe nedrept un om, papa, socotindu-se căpetenie a Bisericii; apoi idolatria, care înlocuiește închinarea față de Dumnezeu în duh și în adevăr; mântuirea prin fapte, în locul mântuirii prin credință; și în cele din urmă, pretenția Bisericii, adică a clericilor, că numai ei au dreptul să învețe și să explice Scriptura, oprind pe laici s-o citească, fără o învoire anumită din partea lor. Așa se lămurește întunericul care a domnit în suflete în timpul evului mediu: Biblia, lumina dumnezeiască, era ascunsă.

Dar Domnul vedea toate acestea, El, singura căpetenie a adevăratei Biserici; El, care are cele șapte stele, adică toată autoritatea ca să cârmuiască; El, care are șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, adică lumina desăvârșită a cunoștinței. La timp potrivit, El a lucrat în harul Său și a făcut să strălucească lumina în mijlocul întunericului adânc al papismului. Aceasta s-a petrecut în timpul cunoscut în istorie sub numele de Reformă.

Chiar în timpurile cele mai întunecoase, Domnul Și-a avut suflete sau chiar mici adunări care l-au fost credincioase. Oameni ca Wycliffe în Anglia și Ioan Huss în Boemia, luminați de Dumnezeu ca să vadă rătăcirile papismului, le-au și dat pe față. Aceștia însă n-au fost decât niște luminători înainte de ivirea zilei. Acela pe care l-a ales Domnul ca să arate în întregime abaterile papismului și să îndrepte privirile spre adevărurile de căpetenie ale Scripturii a fost Martin Luther. Nu trebuie să lăudăm niciodată pe om, oricine ar fi: numai Domnul e vrednic de laudă. Putem însă să mulțumim lui Dumnezeu că a ridicat, a înzestrat și a sprijinit oameni ca Pavel, Petru și Ioan, ca să cunoască adevărul, și oameni ca Luther și alții, ca să-l aducă la lumină când a fost nesocotit și uitat.

Cel dintâi lucru pe care l-a făcut Dumnezeu prin Luther, acest slujitor al Său, a fost să arate că autoritatea nu e nici papa, nici în sinoade, nici în învățați, nici în Biserică, ci numai și numai în Cuvântul lui Dumnezeu, singurul în drept să ne facă să cunoaștem adevărul. Astfel, Biblia a fost scoasă din întunericul în care fusese îngropată și prezentată tuturor drept Cartea lui Dumnezeu, în care fiecare poate și trebuie să caute lumina. Tot Scriptura sprijinise pe Wycliffe și Huss; și pretutindeni unde Dumnezeu a ridicat mișcări de trezire, tot Biblia a fost autoritatea către care s-au îndreptat credincioșii ca să-și primească învățăturile. Spre această carte, prin Reformă, erau îndemnați să se îndrepte toți; totodată, acum ea a fost răspândită din belșug, cu ajutorul tiparului, inventat cu câțiva ani mai înainte. Astfel fiecare a putut să învețe de-a dreptul de la Dumnezeu și a putut să controleze, cu ajutorul acestui Cuvânt al vieții, ceea ce-i era prezentat.

Aceasta a fost o lovitură de moarte pentru papism. S-au văzut în curând deșertăciunea pretențiilor clerului și rătăcirile învățăturilor sale. Biblia răsturna toată urzeala clerului în care era vorba de slujbe, de idolatrie, de mântuire prin fapte, de canoane, de călătorii la locuri sfinte ș.a. În adevăr, ea nu ne învață așa, ci mai degrabă condamnă astfel de lucruri. Iată ce lucrare însemnată a făcut Dumnezeu prin mijlocirea slujitorilor Săi, reformatorii: a scos Biblia la lumină și în felul acesta a răsturnat pretențiile și rătăcirile Romei.

Marele adevăr pe care l-a dat pe față Luther și care-i era deosebit de scump este acela al mântuirii păcătosului prin credința în jertfa Domnului Hristos, mort pentru greșelile noastre și înviat pentru îndreptățirea noastră. Prin acest adevăr și-a găsit și el pace pentru sufletul-i adânc zbuciumat, după ce toate mătăniile și faptele lui nu reușiseră să-l liniștească. Din această clipă începe protestantismul, care nu e tot una cu Reforma. Reforma e lucrarea prin care Biblia a fost scoasă la lumină și pusă în cinste, când s-a dat pe față adevărata învățătură despre mântuire și când pretențiile Romei au fost răsturnate, iar rătăcirile ei scoase la iveală. Protestantismul este starea de lucruri care a urmat în Biserică după Reformă. Creștinătatea din Apus s-a despărțit de atunci în două mari tabere: catolicismul roman, cuprinzând pe cei care au rămas credincioși papei și au recunoscut autoritatea lui, și protestantismul din care făceau parte toți care întorseseră spatele Romei, nerecunoscând altă autoritate decât Biblia.

Ce vede Domnul în Sardes? Nu Reforma, care este lucrarea Lui, ci starea care a urmat după Reformă, sub influența oamenilor. Iată pentru ce rostește aceste cuvinte triste: „Îți merge numele că trăiești, dar ești mort” și: „N-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.” În adevăr, în bisericile numite protestante, lutherane, reformate, anglicane sau altele nu e decât formă religioasă creștină. În cea mai mare parte mărturisirile de credință sunt potrivite cu învățătura sănătoasă, totuși ele lasă sufletele în nepăsare, în formalism și moarte. Mai mult, aceste biserici în mare parte sunt supuse cârmuirii omenești, așa că sunt unite cu lumea. Se vede cât de potrivită este înștiințarea Domnului: „Adu-ți aminte, deci, cum ai primit și auzit! Păstrează și pocăiește-te!” Această înștiințare se aseamănă cu aceea pe care Domnul a trimis-o la Efes; ea urmărește să aducă iarăși sufletele la Biblie și la o credință vie.

În mijlocul acestei stări moarte erau cu toate acestea persoane care nu se mulțumeau cu lucrurile din afară ale creștinismului, ci primiseră prin credință adevărul de preț al mântuirii și îl păstrau în inimile lor. Despre aceștia Domnul spune: „Ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele.” Afară de aceste persoane singuratiche, au fost totodată în protestantism, cu unele întreruperi, treziri mai mult sau mai puțin întinse.

Ca și Tiatira sau catolicismul roman, Sardesul sau protestantismul ține până la venirea Domnului. Atunci vor cădea amândouă sub judecată.

FILADELFIA

Am ajuns la epistola adresată de Domnul adunării a șasea, celei din Filadelfia. Această adunare nu e amintită în alt loc în Noul Testament și nu se știe de cine a fost întemeiată. N-a făcut mare zgomot în lume, dar cuvintele Domnului ne arată credințioșii ei și cum o prețuiește El. Iată ce-i spune: „Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel care are cheia lui David, Cel care deschide și nimeni nu va închide, Cel care închide și nimeni nu va deschide: „Știu faptele tale; iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă, pentru că ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit numele Meu. Iată, îți dau din cei care sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste toată lumea, ca să încerce pe cei care locuiesc pe pământ. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!"

„Pe cel care va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu, și numele Meu cel nou." „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul" (Apocalipsa 3.7-13).

Mai întâi, vedem că Domnul nu îndreaptă nici o muștrare îngerului acestei adunări, ca și la Smirna. Adunarea din Smirna venea după cea din Efes, care părăsise dragostea dintâi. Trecea prin necaz, dar a rămas neclintită; de aceea Domnul o îndeamnă să nu se teamă de nimic și-i dă promisiuni de viață. Tot așa, Filadelfia vine după Sardes, care făcea zgomot că trăiește, când de fapt era moartă. Filadelfia avea puțină putere, dar Domnul o iubea, pentru că ea păzea cuvântul și numele Său. Astfel, Domnului îi place o inimă neclintită în încercare și credințioasă în slăbiciune.

Scriind Adunării din Filadelfia, Domnul Isus i Se prezintă ca Cel Sfânt și Cel Adevărat. Acestea sunt însușirile lui Dumnezeu, cum vedem în mai multe locuri din Scriptură (Isaia 40.25; 57.15; 1 Ioan 2.20; 5.20). Isus este Dumnezeu și de aceea ia aceste titluri. Cel Sfânt înseamnă că este despărțit de orice rău. Domnul Isus este sfânt în El Însuși, și această însușire și-a arătat-o pe pământ în tot ce a făcut. Cel Adevărat înseamnă acela care este adevărat în toate lucrurile: în ființa Sa, făcându-Se cunoscut ca adevăratul Fiu al lui Dumnezeu în cuvintele și faptele Sale, făcând cunoscut pe Dumnezeu ca dragoste și lumină și descoperind pe Tatăl.

Pe de altă parte, ca om, Isus era sămânța lui David (Apocalipsa 22.16); așadar, are cheia lui David, adică autoritatea desăvârșită ca să cărmuiască, întrucât este Hristosul făgăduit. În Isaia 22. 15-23 vedem că un oarecare Șebna era investit cu anumită autoritate în casa împărătească din Ierusalim. Dar, nefolosind-o decât pentru a se mândri și a se slăvi în mărirea și bogățiile sale, Domnul a trimis pe profetul Isaia să-i spună că va pieri ca un nenorocit, iar autoritatea îi va fi luată și dată lui Eliachim, un rob credincios al Domnului. „În ziua aceea, zice Domnul, voi chema pe robul Meu Eliachim, fiul lui Hilchia, îl voi îmbrăca în tunica ta, îl voi învinge cu brâul tău și voi da puterea ta în mâinile lui. El va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Voi pune pe umărul lui cheia casei lui David: când va deschide el, nimeni nu va închide, și când va închide el, nimeni nu va deschide." Astfel, Eliachim a fost îmbrăcat cu autoritate ca să administreze casa lui David: să primească în slujba împăratului pe acei pe care-i credea el vrednici, să izgonească pe alții — și aceasta fără să dea cuiva socoteală. În felul acesta, Eliachim preînchipuie pe Domnul Isus. În cel dintâi capitol din Apocalipsă, Domnul spune despre El Însuși: „Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților," adică are putere deplină asupra morții și asupra locului nevăzut, în care merg sufletele după ce se despart de trup. El are putere să învieze morții (Apocalipsa 1.18). Lui Petru îi dăduse cheile împărăției cerurilor (Matei 16.19), adică puterea ca, prin vestirea Evangheliei, să deschidă ușa Împărăției, mai întâi Iudeilor și apoi Neamurilor. Și Petru a făcut aceasta, după cum citim în capitolul 2 și 10 din Faptele Apostolilor. Am amintit aceste lucruri ca să înțelegem rostul cheilor: puterea de a primi înăuntru sau de a da afară. Domnul Isus Se prezintă Adunării din Filadelfia, ca unul care are această putere deplină. El este Acela care deschide sufletelor ușa binecuvântării, a credinței, a mântuirii. Nimeni nu-L poate împiedica să binecuvinteze și să mântuiască (Faptele Apostolilor 14.27). Toate silințele Satanei și ale lumii nu pot să oprească râul de binecuvântări pe care-l revarsă Domnul. Vedem aceasta în Faptele Apostolilor. Suferințele prin care au trecut creștinii și apostolii au făcut ca Evanghelia să se răspândească și mai mult (Citiți îndeosebi: Faptele Apostolilor 8.1-8; 11.19-21; 16). Domnul deschide slujitorilor Săi ușa, ca ei să-și împlinească slujba, și Satan n-o poate închide. Este așa cum spunea Pavel: „Voi mai rămâne totuși în Efes până la Cincizecime, căci mi s-a deschis aici o ușă mare și largă, și sunt mulți potrivnici" (1 Corinteni 16.8,9). Cât de scump este acest lucru pentru slujitorii Domnului și cum ar trebui să ne îndemne să ne rugăm pentru vestirea Cuvântului! (Coloseni 4.3).

Domnul Isus S-a prezentat Adunării din Filadelfia ca Cel Sfânt, Cel Adevărat și ca Acela care are putere deplină să deschidă și să închidă. Să ascultăm acum ce spune sfinților care alcătuiau această adunare.

Cel dintâi lucru pe care-l spune este: „Știu faptele tale." Nu arată însă cum sunt aceste fapte. Mai departe însă Domnul adaugă: „Eu te-am iubit." Socotim deci că erau fapte care-l plăceau, fiindcă izvorau din niște inimi pline de El. Nu e nevoie ca faptele pe care le face cineva să fie mari și să atragă privirile și admirația oamenilor; nu, fapte mărunte, nebagate în seamă, săvârșite în fiecare zi, în felurile îndeletnicirii ale vieții, dar făcute din dragoste pentru Domnul, sunt fapte despre care El poate să spună cu bucurie: „Eu le știu." E destul de limpede că sfinții din Filadelfia nu căpătaseră multă prețuire în ochii lumii: „Tu ai puțină putere", le spune Domnul. Dar tocmai starea lor de slăbiciune făcea să fie iubiți de Domnul Isus. În slăbiciunea și neputința alor Săi, Domnului îi plăcea să-și arate puterea. Fericitul Apostol Pavel știa aceasta. El spunea: „Mă voi lăuda mult mai bucurosu cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine... căci când sunt slab, atunci sunt tare" (2 Corinteni 12.9, 10).

Credincioșii din Filadelfia aveau „puțină putere"; poate că erau puțini la număr, săraci, fără însușiri alese și în adunare n-aveau poate decât puține daruri. Ei aveau însă ceea ce le era de neapărată trebuință, fără care toate celelalte nu prețuiau nimic; ei aveau ceea ce ar trebui să avem și noi și fiecare adunare. Domnul spune: „Tu ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit numele Meu."

Iată ce vedea Domnul Isus în viața și în inimile lor, iată ce prețuia El mai presus de orice. Slăbiciunea lor nu-i împiedicase să rămână alipiți de Cuvântul și Persoana Domnului Hristos, cu toate silințele Satanei și suferințele venite din partea lumii. Credincioșii din Filadelfia trebuiau însă să păzească acest Cuvânt, să-l păstreze în inimă, nu numai să-l aibă în casă sau în minte. A păzi înseamnă a-l prețui ca pe un lucru foarte scump. Totodată nu trebuiau să tăgăduiască numele Domnului Isus. Pe vremea Adunării din Filadelfia, suferințele îndurate de sfinți în toiul

persecuțiilor făceau ca unii din cei care mărturiseau că sunt creștini să tăgăduiască uneori pe Domnul Hristos.

Să vedem ce spune Domnul mai departe Adunării din Filadelfia. Pentru că avea puțină putere și totuși a fost credincioasă, El îi spune: „Iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă.” El este Acela care deschide un drum pentru cei slabi și nimeni — nici Satan, nici lumea — nu-i poate împiedica să meargă pe acest drum.

Pe lângă Adunarea din Filadelfia, iubită și încuviințată de Domnul, mai era pe vremea aceea, sub călăuzirea altui stăpân, o altă ceată religioasă, o altă adunare de oameni, care socoteau că ei sunt adevărații credincioși. Ei sunt numiți sinagoga sau adunarea Satanei. Ce nume îngrozitor! Cine erau acești oameni? Nu erau păgâni, căci își ziceau „ludei”, adică se laudau că și ei cred în Dumnezeu, că au Cuvântul lui Dumnezeu, o lege și porunci date de Dumnezeu, că sunt poporul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, erau foarte religioși. Cu toate acestea ei nu mai erau poporul lui Dumnezeu, fiindcă lepădaseră pe Fiul Său, pe Domnul Isus Hristos, Cel vestit de proroci, și astfel, cu toată lauda lor, erau o sinagogă a Satanei. Toate pretențiile lor religioase nu erau decât minciună în ochii Domnului.

Va veni vremea când toate pretențiile mincinoase vor fi judecate și când adevărații creștini vor fi arătați la lumină. „Ca să cunoască lumea că Tu i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”, spunea Domnul Isus Tatălui, vorbind despre ucenicii Săi; aici, vorbind despre cei care-și ziceau ludei, dar disprețuiau pe creștini, spune: „Îi voi face să știe că te-am iubit.” Cât de scump este să știm că Tatăl ne iubește și că ne iubește și Domnul Isus! Acum, această iubire e o taină între El și noi, lumea nu știe nimic. Dar, când va veni Domnul Isus și ne vom arăta împreună cu El în slavă, lumea întreagă va ști cât de mult am fost iubiți. Despre Domnul Isus se spune că „orice genunchi se va pleca înaintea Lui.” Noi vom fi cu El, în aceeași slavă, și astfel lumea va recunoaște că sfinții, atât de disprețuiți și nebăgați în seamă odinioară, erau cu adevărat vrednici de cinste. Atunci se va împlini acest cuvânt: „Îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.”

Domnul arată apoi o altă însușire a Adunării din Filadelfia: „Tu ai păzit cuvântul răbdării Mele”, spune El. Ce însemnează aceste cuvinte „răbdarea Mea”, adică răbdarea Domnului Isus? Să încercăm să le înțelegem. Ce dorește Domnul? Vrea să aibă pe preaiubiții Săi împreună cu El în slavă: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea” (Ioan 17.24). Iată cuvintele Sale. El așteaptă cu răbdare clipa pe care a hotărât-o Tatăl pentru aceasta. Dar sfinții ce doresc? Să fie cu Mântuitorul lor, departe de lume și de păcat. „Duhul și Mireasa zic: „Vino.” Ca și Domnul Isus, și ei așteaptă cu răbdare. Astfel, ei au același gând ca și Domnul Isus și păzesc cuvântul răbdării Sale, adică așteaptă venirea Lui.

Celor care păzesc cuvântul răbdării Sale, Domnul le dă o făgăduință. Se apropie o clipă însemnată. O încercare grozavă va veni asupra întregului pământ locuit. Domnul nu ne spune cum va fi această încercare, însă șocăm că e vorba de nenorocirile grozave care vor veni asupra locuitorilor de pe pământ. Cine trebuie să se aștepte la aceste nenorociri? Aceia a căror inimă, gânduri și umblete sunt la lucrurile de pe pământ, care sunt cetățeni ai pământului și care trăiesc în plăceri pe pământ. Cei care păzesc cuvântul răbdării Sale sunt însă din cer, de unde așteaptă pe Domnul. „Domnul întârzie”, ar putea să gândească ei, văzând frământarea lumii: vești de războaie, războaie ș.a. Domnul însă nu va întârzia, sfinții nu vor mai fi pe pământ, când va veni acea mare încercare cu nenorocirile ei: ei vor fi cu Domnul. Ce fericire că ne putem sprijini pe această promisiune de preț: „Eu te voi păzi!”

Cuvintele care urmează ne ajută să vedem bine că El va veni să ia pe sfinții Săi și că-i va păzi de toate nenorocirile care vor veni. El spune: „Eu vin curând.” Acest lucru îl amintea și Pavel Tesalonicenilor, care se întorseseră la Dumnezeu „ca să aștepte din ceruri pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1.10). El va veni „în curând”; fiecare zi ne apropie de această clipă fericită.

Însă, în legătură cu aceasta, Domnul adaugă un îndemn: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” Deci e vorba de o primejdie; credincioșii au dușmani care stau la pândă să le smulgă ce au de preț, ceea ce face podoaba și slava lor. Ce înseamnă „ce ai”? Este tot ce ne-a dat Domnul: Cuvântul Său, cunoștința Sa, dragostea Sa, bucuria a ceea ce este El, siguranța mântuirii, legătura noastră de copii cu Tatăl, așteptarea venirii Sale, toate adevărurile sfinte ale Cuvântului Său. Iată ce trebuie păstrat cu tărie, ca lucrul cel mai de preț, fiindcă Satan ar vrea să ni-l răpească. „Cununa” este chiar Domnul Hristos; El este lauda și cununa celui credincios, în ochii lui Dumnezeu, și cu El poate să se laude. Această cunună, pe care lumea o disprețuiește și n-o bagă în seamă, va străluci în veci pe fruntea celui răscumpărat.

Urmează apoi, ca totdeauna, făgăduințele pe care le face Domnul celor care au biruit, care au ținut cu tărie ce au avut. E bine să ne aducem aminte că, deși toți câți cred sunt mântuiți, totuși o răsplătă deosebită va fi dată celor care au fost credincioși în mijlocul greutăților. „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu”, zice Domnul Isus. Stâlpul este semn de statornicie, de tărie, și totodată și o podoabă. Cei care pe pământ au avut puțină putere, vor străluci în cer ca niște monumente nepieritoare ale harului; nimic nu-i va mai putea mișca; vor împodobi altarul ceresc, templul Dumnezeului Domnului Isus Hristos, și aceasta pentru veșnicie: „nu va mai ieși afară din el.”

În al doilea rând, Domnul spune: „Voi scrie pe el numele Meu”, în semn că este al Dumnezeului Domnului Isus Hristos. Aceasta e o pecete ce nu se poate șterge; nimeni nu poate șterge ce a scris Domnul Isus pe ei și e minunat că-i aduce Dumnezeului Său. Domnul adaugă: „Și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeu Meu.” Ei aparțin acestei cetăți descrise în capitolul 21 din Apocalipsă, cetate cerească și dumnezeiască, în originea ei; ei sunt părțile din care e făcută, nu numai niște locuitori, căci cetatea e Mireasa, soția Mielului, Biserica. Și, în cele din urmă, Domnul spune: „Și numele Meu cel nou”, numele Său ca Răscumpărător înviat și slăvit. Iată ce așteaptă pe biruitorul credincios: să fie pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu, în templul din cer, în care strălucește slava Sa, ca unul care este al lui Dumnezeu și al Domnului Hristos.

LAODICEEA

Am ajuns, în sfârșit, la Laodiceea, cea din urmă din cele șapte adunări cărora Se adresează Domnul Isus. Ea reprezintă cea din urmă stare a Bisericii mărturisitoare: o stare tristă.

Căderea începuse de când Biserica și-a părăsit dragostea dintâi. Domnul îngăduie suferințe, ca să întoarcă spre El inima Bisericii, care se unește cu lumea și lasă să pătrundă în sânul ei învățături primejdioase, care în cele din urmă au dus-o la idolatrie și la stricăciunea papismului. Din mijlocul acestei stări de lucruri, Domnul, în harul Său, a ridicat reformatori și astfel a avut loc o mare trezire. Dar vai! Trezirea a fost urmată de o stare de moarte. Atunci Dumnezeu, prin slujitorii Săi, a căutat să scoată la iveală adevărurile Sale uitate sau disprețuite. Cele mai de seamă au fost cele cu privire la Biserică sau Adunare, ca trup al Domnului Hristos, unită cu Capul ei în cer; locuirea, adică

prezența și lucrarea Duhului Sfânt în credincioși individual și în Biserică; și, în sfârșit, așteptarea Domnului Hristos, pentru a veni să ia pe ai Lui, înainte de judecata lumii. În multe locuri, suflete trezite de strigătul din miezul nopții: „Iată, vine Mirele”, s-au alipit cu totul de persoana scumpă a Domnului și de Cuvântul Său. Dar la ce s-a ajuns? Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că omul nu e în stare să păstreze ce îi încredințează Dumnezeu. Așa a fost și cu Biserica pe pământ. Ea trebuia să fie martorul credincios al Domnului; epistolele Domnului și istoria Bisericii pe pământ ne arată însă că ea s-a abătut de la menirea ei și cuvintele spuse Adunării din Laodiceea ne fac să înțelegem că Domnul e silit, în cele din urmă, „s-o verse din gura Sa”, adică s-o lepede pentru totdeauna.

Adunarea Laodiceenilor este amintită la sfârșitul Epistolei către Coloseni (Capitolul 4.13-16). Vedem acolo că adunarea din Colose trebuia să trimită în Laodiceea epistola primită de la Pavel și că Laodiceenii, la rândul lor, trebuiau să trimită la Coloseni o epistolă care, după cât se pare, nu e alta decât Epistola către Efeseni. Înțelegem că sfinții din Laodiceea, în ce privește adevărul fuseseră bine învățați prin aceste două frumoase epistole, în care slava persoanei Domnului Hristos este așa de minunat prezentată, în care harurile mărețe ale Bisericii sunt amănunțit arătate și în care ne este dat tot ceea ce ar putea să atragă inima spre El. Trebuie însă să amintim necurmat că, dacă rămâne singură, cunoașterea celor mai de preț și mai înalte adevăruri duce la îngâmfare (1 Corinteni 8.1 -3; 13.2). Adevărata cunoștință este aceea care rămâne în inimă și care ne alipește de Dumnezeu și de Domnul Isus. Aceasta însă lipsea Bisericii din Laodiceea, care se credea bogată și se lăuda că s-a îmbogățit, dar avea o inimă rece față de Domnul Hristos.

Să vedem mai întâi cum se înfățișează Domnul adunării din Laodiceea: „Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: „Iată ce zice Cel care este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu.” Amin înseamnă că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt împlinite și se vor împlini în El și prin El (2 Corinteni 1.20), cu toată căderea și stricăciunea Bisericii. Cuvintele: „Martorul credincios și adevărat” ne spun că Domnul Isus a fost cu adevărat pe pământ; că El este și acum și rămâne mereu așa; El S-a arătat credincios în ceea ce privește slăvirea lui Dumnezeu, în timp ce omul, în Biserică, se abate tot mai mult de la adevăr și se slăvește pe sine. În cele din urmă, Domnul Se numește „începutul creației lui Dumnezeu.” Prin El a făcut Dumnezeu toate lucrurile; El este începutul și izvorul a tot ce are ființă (Coloseni 1.16, 17; Evrei 1.2; Ioan 1.3). Dar, în ceea ce este spus Adunării din Laodiceea, prin creația lui Dumnezeu nu trebuie să înțelegem lumea — creația din jurul nostru, despre care se vorbește în cel dintâi capitol din Geneva. Această creație a fost ruinată și stricată prin păcat și în cele din urmă va fi nimicită prin foc (2 Petru 3.7,10,12). E vorba de o altă creație, care nu poate fi pătată de păcat și unde Satan și moartea nu pot să intre. Este creația despre care vorbește Dumnezeu, când zice: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21.5). Ea a început cu Hristos și a fost arătată în învierea Lui dintre cei morți, făcând cunoscută o viață în afara puterii păcatului, a morții și a lui Satan. Noi facem parte din ea de când credem în Hristos, pentru că „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). Această nouă creație va fi întreagă și va străluci în toată măreția ei, când cerul și pământul de acum vor pieri și când va fi un cer nou și un pământ nou (Apocalipsa 21.1). Biserica ar fi trebuit să arate lumii însușirile acestei creații noi, cerești, în afară de păcat. Ea n-a făcut așa, ci s-a întors în lume și la lucrurile creației dintâi, cu care se laudă. De aceea, Domnul i Se înfățișează și-i spune: „Fiindcă Biserica s-a abătut de la adevăr, noua creație nu poate să mai locuiască în ea; această creație este în Mine, care sunt începutul ei.”

Să vedem acum ce spune Domnul Adunării din Laodiceea. El începe, ca totdeauna, prin această mărturisire: „Știu faptele tale.” Dar El cunoaște nu numai viața care se arată în afară, ci și starea lăuntrică: „Tu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea.” A fi rece față de Hristos este starea omului natural, necredincios, a cărui inimă de gheață n-a fost atinsă de harul și de dragostea Domnului. A fi în clocot este starea unei inimi care, prin Duhul Sfânt, cunoaște și gustă dragostea Domnului Hristos, ce întrece orice cunoștință și care este plină de râvnă. O astfel de inimă nu prețuiește nimic în afară de Domnul Hristos și-i este predată Lui în totul (Vezi Filipeni 3.7-12). Laodiceea era căldică. Deși avea cunoștințe religioase, de care era mulțumită, totuși persoana Domnului Hristos nu-i mai stăpânea inima și gândurile; îi lăsa sufletul nepăsător. Vedem că Domnul vrea mai degrabă răceala necredinței decât o stare căldică. Într-adevăr, inima necredinciosului care nu cunoaște pe Domnul Hristos poate fi cuprinsă de har; dragostea lui Dumnezeu poate să-i topească gheața inimii. La cel necredincios, nepăsarea față de Domnul Hristos vine din necredință. Omul nu-L cunoaște și de aceea nu-i pasă de El. Dar să pretinzi că ai credință și că-L cunoști; să mărturisești că ești credincios și totuși să fii nepăsător față de El, acesta e un lucru pe care nu-l poate suferi: aceasta este fătărnice. Nu rămâne decât o judecată grozavă: „să fii vărsat”, lepădat ca netrebnic. Aici nu e vorba de fiecare creștin în parte, ci de întreaga Biserică: în întregime, ea a căzut în această stare căldică. Totuși, trebuie să cerem Domnului ca pe fiecare în parte să ne păzească, să nu fim în această stare față de El.

Care era cauza acestei stări? Mulțumirea de sine. Urmarea: Domnul Hristos ajunge nebăgat în seamă și e lăsat afară. Domnul spune: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Bogățiile cu care se laudă Laodiceea sunt vremelnice. Ea avea renume în lume, știință, cunoștință și desfășura și o întinsă lucrare religioasă. Laodiceea se lăuda cu toate acestea, spunând că e bogată; ba mai mult, că și-a dobândit toate aceste lucruri prin străduința ei. De aceea, socotea că nu mai are nevoie de nimic, și astfel a lăsat pe Domnul Hristos la o parte. Acestea sunt trăsăturile triste ale stării din urmă a Bisericii, trăsături pe care le vedem destul de bine în vremea de față.

Dar ce amăgire! Domnul dă la o parte această perdea înșelătoare, care acoperea mândria și mulțumirea de sine, și lasă să se vadă, în toată goliciunea ei, starea adevărată a Bisericii: „Tu nu știi că ești cel ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol.” Iată că toate pretențiile ei înfumurate sunt nimicite, iar cei care se lăudau cu bogățiile lor sunt arătați de Domnul ca niște nenorociți, lipsiți de toate. Aceasta înseamnă că nimic din ce s-a dobândit prin sine însuși și cu mijloace omenești, nu poate să îmbogățească, să acopere și să lumineze sufletul înaintea lui Dumnezeu. Totodată Domnul, în harul Său, arată singurul remediu potrivit pentru această stare de plâns. Se găsește în El. De aceea spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să fii îmbrăcat cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.” Aurul trecut prin foc, încercat și 240 în totul curat reprezintă dreptatea lui Dumnezeu, în Domnul Hristos, care înlătură dreptatea noastră. Hainele albe înfățișează îndreptățirea arătată în afară, sfințenie în mersul zilnic — și aceasta izvorăște tot numai din Domnul Hristos. Doctoria pentru ochi înfățișează pe Duhul Sfânt, singurul care dă adevărata înțelegere a lucrurilor lui Dumnezeu. Numai de la Domnul Hristos se dobândesc aceste lucruri; în El, cineva le poate avea și se poate bucura de ele. Iată de ce El este așa de scump pentru inima care-L prețuiește. Atunci să cumperi aceste lucruri; dar cu ce preț? Cu prețul lepădării tuturor bogățiilor mincinoase cu care se lăuda.

În felul acesta, Biserica este chemată înapoi la simțământul ei de răspundere. Ca s-o facă să-l simtă și să-i arate dragostea Sa, Domnul adaugă: „Eu mustru și disciplinez pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te!” Cuvintele aspre pe care le-a adresat Bisericii sunt o dovadă că o iubește și că ar vrea s-o smulgă din calea nenorocită, al cărei sfârșit ar fi să fie vărsată din gura Domnului. Pocăința îi stă la îndemână. Ce duioșie și ce răbdare în inima Domnului Isus! Acest lucru îl vedem bine în cele ce urmează. Nepăsarea și

starea căldică nu-l dau voie să stea înăuntru: El este afară. Ce va face El? Va pleca? Nu; El are încă răbdare. Poate că în această Biserică, ce urmează să fie vărsată din gura Lui este vreo inimă care nu vrea să răspundă la glasul Său. De aceea zice: „Iată, Eu stau la ușă și bat.” Ce loc pentru Mântuitorul! Să stea la ușă, cerând să intre, nu la un păcătos necredincios, care nu-L cunoaște, ci la ușa acestei adunări, care altădată era plină de râvnă pentru El, iar acum, mulțumită cu ea însăși, L-a lăsat afară! Da, precum odinioară S-a smerit ca să slujească, tot astfel acum Se smerește bătând la ușă, în nădejdea că măcar un suflet va auzi și-L va primi. Cât de fericit este omul ale cărui urechi au fost atinse de glasul Domnului! „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” Se bucură astfel de starea de legătură cu Domnul Isus, de prietenia și bucuria dragostei Sale.

Am văzut ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, în chip profetic, cu privire la Biserică sau Adunare. Din această clipă, nu mai este vorba despre ea, în Apocalipsă, ca văzută pe pământ. Dar, la sfârșitul cărții, Biserica, alcătuită din toți adevărații credincioși, din toți cei care au biruit, începând din ziua Cincizecimii și până la întoarcerea Domnului Hristos, este văzută în slava cerească, atunci când la nunta Mielului, Mireasa Lui va fi sărbătorită în cântecele de laudă și de bucurie ale cerului (Apocalipsa 19.6-9).

clickbible.org